

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/41/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8415201076
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8415201076.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu G.. U. W., A.. XX.X.XXXX, S. W. U.. N. XX, XXX XX O., štátneho občana Slovenskej republiky, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Majerníkom, so sídlom Werferova 1, 040 11 Košice, proti žalovaným 1. O. F., A.. XX.X.XXXX, S. W. XXX XX Q. Č.. XX, občianke Slovenskej republiky, 2. T. F., A.. XX.X.XXXX, S. W. XXX XX Q. Č.. XX, štátnej občianke Slovenskej republiky, 3. A. F., A.. XX.X.XXXX, S. W. XXX XX Q. Č.. XX, občianke Slovenskej republiky, všetkým žalovaným zastúpeným advokátom JUDr. Milanom Kuzmom, so sídlom Floriánska 16, 040 01 Košice, o učinenie neúčinnosti právneho úkonu, takto o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok, č.k. 2C/76/2015-133 zo dňa 14.9.2017

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Súd u r č u j e, že darovacia zmluva, ktorej vklad bol povolený Správou katastra Kežmarok pod Q. - XX/XX, uzatvorená medzi U. F., A.. XX.X.XXXX, trvale bytom Q. Č.. XX, XXX XX ako darcom a žalovanými v 1. až 3. rade ako obdarovanými, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam
- rodinný dom, súp. č. XX, evidovaný na parc. č. XXX, zapísaný na LV č. XXX,
- pozemok parcely reg. I., parc. č. XXX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, o výmere 554 m2, zapísaný na LV č. XXX,
- pozemok parcely reg. I., parc. č. XXX, druh pozemku záhrady, o výmere 978 m2, zapísaný na LV č. XXX,
- pozemok parcely reg. B., parc. č. XXX/X, druh pozemku trvalé trávne porasty, o výmere 2256 m2, zapísaný na LV č. XXX (v súčasnosti zapísaný na LV XXX),
- pozemok parcely reg. B., parc. č. XXX/X, druh pozemku trvalé trávne porasty, o výmere 2236 m2, zapísaný na LV č. XXX (v súčasnosti zapísaný na LV XXX),
- pozemok parcely reg. B., parc. č. XXX/X, druh pozemku trvalé trávne porasty, o výmere 2192 m2, zapísaný na LV č. XXX (v súčasnosti zapísaný na LV XXX),
všetky nachádzajúce sa v katastrálnom území Q., obec Q., okres O., vedené Katastrálnym odborom Okresného úradu Kežmarok je voči žalobcovi právne neúčinná.
II. Žalobca má voči žalovaným nárok na 100%-tnú náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“
V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobou žiadal, aby súd určil, že darovacia zmluva, vklad ktorej bol povolený Správou katastra Kežmarok pod Q.-XX/XX, uzatvorená medzi U. F.B., A.. XX.X.XXXX ako darcom a žalovanými v 1. až 3. rade, ako obdarovanými, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným v žalobe, je voči žalobcovi právne neúčinná. V žalobe uviedol, že 29.3.2010 poskytol U. F. sumu 51.000 eur ako pôžičku, ktorú mu mal vrátiť do 3 mesiacov, svoj záväzok však nesplnil. Splnenie tejto povinnosti uložené mu bolo rozsudkom Okresného súdu Kežmarok z 26.6.2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 2C/57/2012 v spojení s rozsudkom Krajského

súdu v Prešove z 18.2.2014. V priebehu súdneho konania 2 mesiace pred vynesení rozsudku, keď bolo nepochybné, že súd rozhodne v jeho prospech, U. F. darovacou zmluvou previedol nehnuteľnosti na svoju manželku a dve dcéry, teda na žalované v 1. až 3. rade. Za účelom vymoženía pohľadávky 51.000 eur podal žalobca návrh na vykonanie exekúcie. V čase, keď došlo k prevodu nehnuteľnosti z U. F. na žalované, bol tento právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov, nakoľko sa voči žalobcovi dopustil zločinu vraždy.

Súd konštatoval, že žalované so žalobou nesúhlasili. U. F., ako vlastník nehnuteľnosti, v čase prevodu mohol so svojím majetkom voľne disponovať. Oni nemali žiadnu vedomosť o tom, že by mal žalobca voči U. F. reálne vymáhateľný záväzok.

Z vykonaného dokazovania malo podľa súdu prvej inštancie vyplynúť, že žalobný návrh bol dôvodný, žalobca mal voči U. F. vymáhateľnú pohľadávku. Dlžník z tejto pohľadávky, U. F., previedol nehnuteľnosti, ktoré boli v jeho výlučnom vlastníctve na žalované, darcomi blízke osoby, ktoré nepreukázali, že pri náležitej starostlivosti nemohli rozpoznať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa. Darovacou zmluvou pritom došlo k zníženiu majetku U. F. podstatným spôsobom, čím bolo sťažené uspokojenie pohľadávky žalobcu z majetku jeho dlžníka. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že žaloba bola dôvodná.

Pri právnom posúdení vychádzal súd prvej inštancie z ustanovení Občianskeho zákonníka - § 42a ods. 1, 2, § 116.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalované z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g), h) CSP. Poukázali na to, že súd prvej inštancie nepostupoval v konaní procesným spôsobom upraveným Civilným sporovým poriadkom. Na pojednávaní 14.9.2017 najprv zamietol ďalšie návrhy na dokazovanie, dokazovanie vyhlásil za skončené a záverečné reči nasledovali až po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania. Takýmto postupom bolo žalovaným predčasne odopreté právo na navrhovanie dôkazov. Niektoré z navrhnutých dôkazov neboli vykonané, navrhnutí svedkovia neboli predvolaní, v rozsudku absentuje, prečo súd prvej inštancie nepripustil dôkaz výsluchom P. F.. Okrem toho, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade ust. § 182 CSP, nepostupoval ani v súlade s § 181 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho žalované boli ukrátené na svojich procesných právach a nemohli ani zvoliť náležitú obranu v konaní. Podľa žalovaných rozsudok je nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie ukrátenie veriteľa mal za preukázané len s poukazom na prevedenie nehnuteľnosti darovacou zmluvou. Žalobca neuniesol bremeno tvrdenia, že došlo k ukráteniu veriteľa. Podstatným je pritom stav majetku dlžníka v čase vykonania úkonu, ktorého neúčinnosť sa namieta. Žalobca nepreukázal, že svoju pohľadávku nemohol uspokojiť z iného majetku U. F., teda nepreukázal, že konaním darcu došlo skutočne k jeho ukráteniu. Z výpovede žalovanej v 1. rade pritom vyplynulo, že darca U. F. vlastní viacero nehnuteľností. Okrem toho v čase vykonania úkonu mal aj pohľadávku voči spoločnosti, ktorej konateľom a spoločníkom je aj žalobca. Vzhľadom na to žalobca vedel, že spoločnosť NABYT s.r.o. U. F. dlží sumu cez 85.000 eur, čo predstavuje majetok darcu nemalej hodnoty. Absentuje tým základný predpoklad úspešnosti žaloby o neúčinnosť právneho úkonu, a to preukázanie ukrátenia veriteľa. Podľa žalovaných sa súd prvej inštancie nezaoberal tým, či to, čoho sa dožaduje žalobca, nie je v rozpore so zásadou proporcionality. Predmetom daru boli nehnuteľnosti v hodnote 120.000 eur, pričom potenciálny dlh bol v sume 51.000 eur. Žalobca sa navyše môže uspokojiť z nehnuteľností, ktoré neboli predmetom darovania a ktorých hodnota je cca 20.000 eur. Žalované nemohli mať ani vedomosť o dlhoch žalobcu v čase prevodu sporných nehnuteľností, tieto ich tvrdenia mali objektivizovať výpovede nimi navrhovaných svedkov U. F. a P. F.. Darovanie nehnuteľností za stavu, že existuje aj iný majetok darcu a darca má majetkovú pohľadávku vo výške cez 85.100,72 eura, logicky vylučuje úmysel dlžníka ukrátiť žalobcu ako veriteľa. Žalované mali za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je celkovo nedostatočne odôvodnený, nepresvedčivý, postupom súdu sa im, ako strane konania, odňala možnosť konať pred súdom, keďže rozhodnutie nie je odôvodnené. Žiadali preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných uviedol, že napriek tomu, že konajúci súd nepostupoval v súlade s ust. § 182 CSP, nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ani im nebolo znemožnené uskutočnenie im patriacich procesných práv. K naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, dôjde len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňuje realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Podľa žalobcu pochybenie súdu takú intenzitu nedosiahlo. V rozpore so zásadou spravodlivého súdneho konania nie je ani to, že súd prvej inštancie zamietol vykonanie dôkazov výsluchmi U. F. Y. P. F. pred

udelením slova na záverečné prednesy. Prílišný formalizmus a striktné trvanie na dodržaní presnej postupnosti nemá žiaden vplyv na priebeh konania. Žalobca uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením žalovaných, že výpovede nimi navrhovaných svedkov mali objektivizovať skutočnosť, že žalované nemali a nemohli mať vedomosť o dlhoch U. F.. Potvrzuje to fakt, že žalovaná v 1. rade sa ako svedkyňa zúčastnila pojednávania vo veci vedenej pred Okresným súdom Kežmarok, sp. zn. 2C/57/2012, kde vypovedala priamo k veci poskytnutia pôžičky. Podľa žalobcu nie je na mieste ani námietka o tom, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia o tom, že došlo k ukráteniu veriteľa. Dlžník žalobcu previedol majetok v hodnote 120.000 eur, vo vlastníctve zostal majetok v hodnote 20.000 eur, čo znamená, že svojim právnym úkonom spôsobil to, že majetok sa zmenšil o viac ako 85 %. Právnym úkonom U. F. bol nastolený taký právny stav, ktorý podstatne sťažuje uspokojenie pohľadávky žalobcu z majetku dlžníka, a tým nevyvoľiteľnosť pohľadávky veriteľom. Žalobca zdôraznil, že žalované nepreukázali, že by vynaložili náležitú starostlivosť k spoznaniu dlžníkovho úmyslu ukrátiť veriteľa, nevyvinuli žiadnu aktívnu činnosť smerujúcu k zisteniu existencie neuhradenej pohľadávky. Pokiaľ žalované odkazujú na existenciu pohľadávky U.A. F. voči spoločnosti NABYT s.r.o., nie je zrejmé, či ide o pohľadávku, ktorá je reálna, t.j., či je judikovaná a či nie je premlčaná, prípadne sporná. Žalobca preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Žalované vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k ich odvolaniu uviedli, že zotrvávajú na tom, že nesprávnym postupom súdu prvej inštancie bolo im predčasne odopreté právo na navrhovanie dôkazov, pričom v zmysle zákona blízke osoby musia preukazovať, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohli v dobe vykonania odporovaného právneho úkonu aj pri vyvinutí náležitej starostlivosti rozpoznať. Jediná ich obrana stála na dôkazoch, ktoré súd prvej inštancie nevykonal napriek skutočnosti, že sa jednalo o rozhodné dôkazy. Žalovaní trvali na vypočutí U. F., či už v pozícii svedka alebo intervenienta a vypočutí svedkyne P. F.. Pojednávanie zo dňa 6.10.2016, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, bolo odročené za účelom predvolania svedkov. Zo spisu však nevyplýva, že by boli navrhnutí svedkovia vôbec predvolaní. Ak mal súd prvej inštancie za to, že navrhnutých svedkov na nasledujúce pojednávanie predvolá, nemohol na ďalšom pojednávaní zmeniť svoj názor a tento návrh svojvoľne zamietnuť a prekvapivo rozhodnúť. Práve uvedení svedkovia sa mohli vyjadriť k rozhodujúcim skutočnostiam. Zopakovali, že v odôvodnení rozsudku úplne absentuje, prečo súd prvej inštancie nepripustil dôkaz výsluchom P. F.B. a odôvodnenie pripustenia dôkazov vo vzťahu k U. F. je nedostatočné a nepreskúmateľné. Uviedli, že zo strany žalobcu neboli produkované tvrdenia vo vzťahu k majetkovým pomerom dlžníka pred okamihom uzatvorenia zmluvy k ich porovnaniu s majetkovými pomermi dlžníka k momentu účinnosti darovacej zmluvy. Táto skutočnosť je podľa žalovaných sama o sebe dôvodom na zamietnutie žaloby, keďže bez preukázania základnej podmienky odporovateľnosti, t.j. ukrátenia uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky, nie je možné zaoberať sa ani otázkou naplnenia ďalších predpokladov odporovateľnosti. Ukrátenie, ako základná podmienka odporovateľnosti, musí byť reálne preukázaná a nemôže byť predpokladaná. V exekučnom konaní exekúcia predajom nehnuteľností nariadená ani nebola, a preto o nepredajnosti majetku hovoriť je predčasné. Žalobca neexistenciu postihnutelného majetku nepreukázal, preto nemohol byť v konaní úspešný. Pohľadávka veriteľa zjavne nepresahuje majetkové možnosti U.Á. F.. Q. jeho vlastníctve zostal majetok v hodnote 150.200,72 eura.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru o neexistencii predpokladov pre potvrdenie ani pre zmenu odvolaním napadnutého rozsudku.

6. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov, to či súd na zistený skutkový stav správne v úplnosti aplikoval príslušne právne predpisy, či svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

7. Podstata odvolacích argumentoch žalovaných bola koncentrovaná na tvrdenie o porušení zásad spravodlivého súdneho procesu súdom prvej inštancie, ktoré malo spočívať v nedodržaní postupu stanoveného ust. § 182 Civilného sporového poriadku v nezodôvodnení a nevykonaní žalovanými navrhnutých dôkazov, ako aj v tvrdení o nesprávnom zistení skutkového stavu veci a jej nesprávnom právnom posúdení.

8. Oboznámením sa s obsahom spisu, osobitne so zápisnicami o pojednávaniach, ktoré súd prvej inštancie nariadil na prejednanie veci, je možné konštatovať opodstatnenosť tvrdenia žalovaných o nerešpektovaní procesného postupu súdom prvej inštancie upraveného ust. § 182 Civilného sporového poriadku. V zmysle tohto zákonného ustanovenia, skončenie dokazovania nemôže predchádzať záverečným rečiam strán sporu, keďže zo záverečných rečí môže vyplývať potreba vykonania ďalších dôkazov, napríklad výsluch ďalších ako už navrhnutých svedkov. Je síce možné vo všeobecnosti súhlasiť s názorom žalobcu, že k porušeniu práva na spravodlivý proces, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nedochádza v súvislosti s akýmkoľvek porušením procesného postupu, ale len vtedy, ak dosahuje takéto porušenie istú mieru. V konkrétnom prípade zo spisu vyplýva, že žalované, na ktorých bolo dôkazné bremeno k tvrdeniu o tom, že nemali a nemohli mať vedomosť o dlhoch U. F., opakovane navrhovali výsluch U. F.B. a P. F. ako svedkov, čo bolo zdôraznené aj v záverečných rečiach. Keďže však súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie o skončení dokazovania pred prednesom záverečných rečí, prípadné ďalšie navrhovanie dôkazov bolo znemožnené, čo je možné hodnotiť ako postup súdu nie súladný s procesom bez akýchkoľvek pochybností spravodlivým. V súvislosti s ďalším aspektom žalovanými tvrdeného porušenia práva na spravodlivý proces, ktoré malo spočívať v tom, že súd prvej inštancie nemal v rozsudku vysvetliť, prečo nevykonal dokazovanie výsluchom žalovanými navrhovaných svedkov, je potrebné uviesť, že nie je povinnosťou súdu vykonať všetky dôkazy, ktoré strany sporu predložia, resp. označia. Povinnosťou je vysvetliť, prečo takýmto návrhom nevyhoví. V konkrétnom prípade súd prvej inštancie v rozsudku (bod 7) uviedol, že návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov zamietol. Je síce pravdou, že odôvodnenie zamietnutia je strohé, „nepovažoval to za relevantné“, ale ako úplné opomenutie súdu uvedenú formuláciu nie je možné hodnotiť.

9. Žalované namietali to, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu predpokladov pre úspešné odporovanie darovacej zmluve, ktorou U. F. na žalované previedol darovacou zmluvou nehnuteľnosti zo svojho vlastníctva. Osobitne zdôraznili absenciu ukrátenia veriteľa v zmysle takého zmenšenia majetku, dôsledkom ktorého má byť ukrátenie uspokojenia jeho vymáhateľnej pohľadávky.

10. Civilné sporové konanie je ovládané zásadou kontradiktórnosti, ktoré znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, musí túto skutočnosť tvrdiť a k tvrdenej skutočnosti predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Navrhnuté dôkazy môžu vyznieť aj ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie strany sporu. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonávajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie.

11. Žalobca v žalobe tvrdil, že odporuje právnomu úkonu, ktorým bol ukrátený. Vo vzťahu k tejto ním tvrdenej skutočnosti, t.j. k tvrdeniu o ukrátení, vychádzajúc z hypotézy ust. § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, bolo na ňom preukázať vlastné ukrátenie, t.j. stav svedčiaci o nedostatočnosti zostatku takého majetku jeho dlžníka, z ktorého by mohla byť uspokojená jeho pohľadávka. V spise sa nenachádza k uvedenému tvrdeniu žiaden dôkaz, ani správa exekútora, ktorou argumentoval. Na druhej strane žalovaná v 1. rade na pojednávaní dňa 14.9.2017 protiargumentovala, že darca F. okrem nehnuteľností, ktoré boli predmetom darovania vlastní aj iný majetok, konkrétne pozemky, ktoré nie sú, ako z listov vlastníctva má vyplývať, zaťažené nijakými ťarchami. Nepreukázanie tvrdenia žalobcu o ukrátení majetku dlžníka pri súčasnom tvrdení žalovanej v 1. rade o existencii ďalšieho majetku darcu, čo je zistiteľné aj z verejne dostupných údajov katastra nehnuteľností svedčí o tom, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol predčasne. Tvrdenia strán sporu a dôkazy nevyhodnotil v ich vzájomnej súvislosti, respektíve predmetom svojho hodnotenia neurobil všetko, čo z konania vyšlo najavo. Jeho rozhodnutie tak nespĺňa požiadavku vnútornej nerozpornosti. Súдне rozhodnutie, ktoré je vnútorné rozporné (nekoherentné) nezodpovedá pritom požiadavke vyplývajúcej z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na spravodlivý proces. (Ústavný súd Slovenskej republiky, III. ÚS102/2012 z 2. mája 2012). Svojim postupom tým súd prvej inštancie odňal stranám sporu právo konať pred súdom v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

12. Súd prvej inštancie v priebehu ďalšieho konania vec opätovne prejedná a rozhodne v priebehu ďalšieho konania odstráni procesné pochybenia, vysporiada sa s tvrdeniami strán sporu prezentovanými v priebehu celého konania a s dôkazmi stranami sporu predloženými alebo označenými k predmetu konania, ako aj s námietkami žalovaných, ktoré boli uvedené v ich odvolaní. Vzhľadom na to, že počas odvolacieho konania U. oznámil svoj vstup do konania ako intervenient (č. I. 336 spisu), procesným postupom sa s týmto podaním vysporiada.

13. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie taktiež o nároku na náhradu trov celého konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 Zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.